

Arrest

nr. 309 844 van 15 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 september 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 20 mei 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op 11 april 2022 een eerste aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van haar feitelijke Nederlandse partner.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 3 oktober 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoekster diende op 21 oktober 2022 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in functie van haar feitelijke Nederlandse partner (bijlage 19ter).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 april 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 13 september 2023 werd verzoekster geïnterpelleerd door de politie van PZ Geel/Laakdal/Meerhout.

1.6. Op 13 september 2023 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 september 2023 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Geel/Laakdal/Meerhout en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw,

Naam : B.(...)

voornaam : O.(...) D.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Suriname

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.09.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 03.10.2022 en van 20.04.2023 die haar betekend werden op 06.10.2022 en op 26.04.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht dat zij in april 2022 naar België kwam. Zij diende twee keer op grond van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar aangehaalde feitelijke partner, de Nederlander Henk Aron (RR: 55.11.10 535-09). Deze twee aanvragen, ingediend op 11.04.2022 en op 21.10.2022, werden op respectievelijk 03.10.2022 en 20.04.2023 geweigerd. Deze beslissingen werden op 06.10.2022 en op 26.04.2023 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het hoorrecht van 13.09.2023 verklaarde betrokkene dat haar relatie met Dhr. Aron intussen beëindigd is.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht ook dat zij in april 2023 een aanvraag indiende voor een werkvergunning. Echter, nergens blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een dergelijke werd ingediend. Het indienen van een aanvraag voor een werkvergunning geeft betrokkene hoedanook (sic) niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar Suriname ontnemt betrokkene de mogelijkheid om de procedure inzake gecombineerde vergunning voor België te doorlopen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht van 13.09.2023 te lijden aan suikerziekte, maar daar geen medicatie voor te nemen. Zij stelde dat de behandeling in België betere is dan in Suriname. Betrokkene toont daarmee (sic) niet aan dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling

beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. (...)"

1.8. Verzoekster werd op 24 september 2023 via Amsterdam naar Paramaribo gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en*
- de duur van het inreisverbod*

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

Artikel 74/11 §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van de onderschepping wegens drugsfeiten.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij vermeldt nergens in haar beslissing, om welke reden ze besloten tot een inreisverbod van drie jaar.

Krachtens Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan een beslissing tot verwijdering inderdaad gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° voor het vrijwillig vertrek géén enkele termijn is toegestaan*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*

In casu werd een inreisverbod van maar liefst 3 (!) jaar opgelegd om de reden dat verzoeker wat drugs op zak had.

Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar.

Door onmiddellijk de maximumtermijn op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/1 1. § 1, eerste lid Vw.

Verzoekster is van mening dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de omgeving die in België rondloopt.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat de gehanteerde standaardformules zeer vaag zijn dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur. maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. De korte uitleg verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt hierbij het volgende:

“De verwerende partij dient in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet.

De handhaving van de bestreden beslissing zou onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven en privéleven.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 74/13 Vw. en 8 EVRM geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoekster steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoekster in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar. werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoekster het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden. wordt hij bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoekster en haar familie, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident.

Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval onvoldoende rekening werd gehouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’.¹

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste. juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”

2.2. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling betrekking heeft op een “*beslissing tot verwijdering*” en niet dienstig kan worden aangevoerd tegen een inreisverbod (bijlage 13sexies) die het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering.

2.3. De twee door verzoekster aangevoerde middelen worden voor het overige hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.4. Een schending van de redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van de redelijkheidsplicht kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een

zodanige wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt door in haar middelen ook de schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

2.10. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 13 september 2023 (zie punt 1.6.) gepaard gaat met het onderhavig inreisverbod omdat *"betrokkene geen gevolg (heeft) gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 03.10.2022 en van 20.04.2023 die haar betekend werden op 06.10.2022 en op 26.04.2023"*. Op grond van voormeld artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de staatssecretaris aldus het bevel van 13 september 2023 gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

2.11. Verzoekster betwist geenszins de hierboven weergegeven concrete vaststelling uit de bestreden beslissing, maar stelt dat nergens wordt vermeld waarom werd gekozen voor een inreisverbod van drie jaar. Nochtans meent verzoekster in de beslissing te lezen dat *"(i)n casu (...) een inreisverbod van maar liefst 3 (!) jaar (werd) opgelegd om de reden dat verzoeker wat drugs op zak had"*. De Raad merkt evenwel op dat nergens in de beslissing wordt verwezen naar het bezit van drugs, zodat de kritiek van verzoekster elke grondslag mist.

2.12. De bestreden beslissing stelt immers het volgende met betrekking tot de duur van het inreisverbod:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht dat zij in april 2022 naar België kwam. Zij diende twee keer op grond van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar aangehaalde feitelijke partner, de Nederlander H.(...) A.(...) (RR: ...). Deze twee aanvragen, ingediend op 11.04.2022 en op 21.10.2022, werden op respectievelijk 03.10.2022 en 20.04.2023 geweigerd. Deze beslissingen werden op 06.10.2022 en op 26.04.2023 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het hoorrecht van 13.09.2023 verklaarde betrokkene dat haar relatie met Dhr. A.(...) intussen beëindigd is. Betrokkene verklaarde in het hoorrecht ook dat zij in april 2023 een aanvraag indiende voor een werkvergunning. Echter, nergens blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een dergelijke werd ingediend. Het indienen van een aanvraag voor een werkvergunning geeft betrokkene hoedanook (sic) niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar Suriname ontnemt betrokkene de mogelijkheid om de procedure inzake gecombineerde vergunning voor België te doorlopen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht van 13.09.2023 te lijden aan suikerziekte, maar daar geen medicatie voor te nemen. Zij stelde dat de behandeling in België betere is dan in Suriname. Betrokkene toont daarmee (sic) niet aan dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Volgens verzoekster geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat geen rekening werd gehouden met de “specifieke omstandigheden” uit artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet door onmiddellijk de maximumtermijn van drie jaar op te leggen. De duur van het inreisverbod moet immers overeenkomstig dit artikel worden vastgesteld door rekening te houden met de “specifieke omstandigheden” van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). In tegenstelling tot wat verzoekster in haar middel beweert, betekent dit echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn werd gekozen.

Verzoekster meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met “de omgeving die in België rondloopt”. Het is voor de Raad niet duidelijk wat hiermee wordt bedoeld. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de verblijfshistoriek van verzoekster werd overlopen, waarbij wordt aangestipt dat zij reeds twee maal een bevel om het grondgebied te verlaten ontving, dat haar gezinsleven en privéleven en haar aanvraag voor een werkvergunning werden besproken, evenals haar suikerziekte. Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Verzoekster brengt in elk geval geen bijkomende ‘specifieke omstandigheden’ aan waarmee geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

2.13. Waar verzoekster aanstipt dat verweerder in zijn beslissing standaardformules gebruikt, merkt de Raad op dat dit niet automatisch betekent dat deze motieven niet deugdelijk zijn of dat er geen rekening zou zijn gehouden met de “specifieke omstandigheden”, zoals vereist door artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster nergens ingaat op de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing, slaagt zij er niet in een motiveringsgebrek aan te tonen. Zij toont evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk ging door, rekening houdend met de informatie waarover hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken, een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen of dat een duur van drie jaar disproportioneel zou zijn.

2.14. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de*

openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

2.15. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs heeft geleverd van het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in België. Verzoekster beperkt zich tot de loutere bewering dat ze een beschermenswaardig gezinsleven geniet in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond. Een verder onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is dan ook overbodig.

2.16. Ter terechtzitting legt de aanwezige raadsvrouw van verzoekster een handgeschreven brief neer van verzoekster van 14 september 2023 met de titel *“Mijn real story”* waarin ze uiteenzet dat ze zich onheus behandeld voelt. De Raad stelt vast dat dit schrijven dateert van na het nemen van de bestreden beslissing waardoor hiermee onmogelijk rekening kon worden gehouden. Met dit schrijven geeft verzoekster uiting aan haar ongenoegen, maar toont zij geenszins aan dat de bestreden beslissing met een onwettigheid zou zijn behept.

De aanwezige raadsman van de verwerende partij is naar aanleiding van de neerlegging van het schrijven van oordeel dat verzoekster de rechtsmiddelen dient aan te wenden uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet indien ondertussen haar aanvraag voor een *single permit* ontvankelijk werd verklaard en er redenen zouden bestaan om het inreisverbod op te heffen of op te schorten.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van de redelijkheids- en/of de zorgvuldigheidsplicht.

De twee aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN